učiněná podle cit. zák. článku a podle dodatečných zákonů k němu vydaných, ať vládami, ať ministrem s plnou mocí pro správu Slovenska zůstávají v platnosti s výjimkami uvedenými v odst. 2. a 3. — které věci této se netýkají.

Pokládá proto min. soc. péče nařízení č. 4790/1917 M. E. za platné.

Vládní nařízení ze dne 21. března 1924, č. 60, o lékárnické sazbě k lékopisům A. a B. pro strany úlev požívající.

(Vyhlášeno v částce 34. Sb. z. a n. dne 27. března 1924.)

Vládní nařízení ze dne 21. března 1924, č. 61, o lékárnické sazbě neoficinelních léčiv pro strany úlev požívající.

(Vyhlášeno v částce 34. Sb. z. a n. dne 27. března 1924.)

Péče o válečné poškozence.

Výnos ministerstva soc. péče ze dne 7. ledna 1924, č. 53.215/V.-3/23, o léčení válečných poškozenců členů nemocenských pokladen.

Vzhledem k stížnostem, že nemocenské pokladny odpírají poskytovati léčení a dávky členům válečným poškozencům s odůvodněním, že onemocnění má původ v poškození válečném, stanoví ministerstvo sociální péče, aby v případech takových zachován byl tento postup:

Válečný invalida, který byl s nárokem svým na dávky nemocenské nemocenskou pokladnou odmítnut, budiž poukázán, aby proti zamítavému rozhodnutí podal odvolání k rozhodčímu soudu. Uzná-li úřední lékař, že jsou dány podmínky § 11 zákona o požitcích válečných poškozenců a jeví-li se poskytnutí léčebné pomoci naléhavým, budiž léčení zemským úřadem poskytnuto, nemocenské pokladně však budiž oznámeno, že zemský úřad léčení provádí na svoje útraty a že, bude-li rozhodčím soudem uznána povinnost nemocenské pokladny k plnění zákonných neb statutárních dávek, Zemský úřad bude se na nemocenské pokladně domáhati podle § 64. zákona o pojištění dělníků pro případ nemoci náhrady za náklady vzniklé jemu léčením jejího člena.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 10. ledna 1924, č. 241/V/1a-24, o výkladu § 17 zákona o požitcích válečných poškozenců.

K došlému dotazu sděluje ministerstvo sociální péče toto:

§ 17 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., jest rozuměti takto:

1. Nároku na důchod vdovský vůbec nemají vdovy bezdětné, jichž výdělečná způsobilost nebyla snížena alespoň o 30%.

2. Nárok na důchod ve výši ročních Kč 600.— mají vdovy bezdětné, jichž výdělečná způsobilost byla snížena alespoň o 30%, avšak méně než o 50%, jakož i vdovy s dítětem, neb s dětmi, bez ohledu na to, jak jsou děti staré a jsou-li zaopatřené čili nic.

3. Nárok na důchod ročních 900 Kč mají vdovy třeba bezdětné, neb takové, jež nemají alespoň dvě nezaopatřené děti mladší 16 let, jichž výdělečná způsobilost jest však snížena alespoň o 50%, jakož i ony vdovy,

které pečují alespoň o dvě vlastní nezaopatřené děti mladší 16 let bez ohledu na % nezpůsobilosti k výdělku.

Pro názor, že za bezdětnou vdovu možno považovati i takovou vdovu, jejíž děti jsou starší 16 let nebo jsou zaopatřeny, není v zákoně opory.

Výnos ministerstva soc. péče ze dne 29. ledna 1924, č. 1827/V-24, o provádění § 19 odst. 2. zák. o požitcích válečných poškozenců.

Ministerstva sociální péče došly stížnosti, že v případech, kdy vdově zastavena byla výplata vdovského důchodu podle II. odst. § 19 zák. ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., proto, že žije ve společné domácnosti jako družka, je důchod vdovský, jenž byl vyplácen od 1. února nebo pozdějšího data, kdy spolužití počalo, do zastavení zpět vymáhán, po případě, že k náhradě takto vyplaceného důchodu je zadržován i důchod sirotčí.

Postup tento odporuje zásadám vyjádřeným ve zdejším výnose ze dne 20. listopadu 1923, č. 48.082/V-Ia/23, dle nichž možno, zjistí-li se, že poškozenci v důsledku ustanovení novelly důchod nepřísluší, další výplatu důchodu pouze z a s t a v i t i posledním dnem měsíce, kdy zastavení se provádí a nepočítá se v žádném případě přeplatek, kde straně bezdůvodně či neprávem vyplácen byl důchod jenom proto, že pro administrativní obtíže novella nemohla býti provedena včas.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 16. února 1924, č. 5513-V./1a-24 o prohlídce vdov lékaři pro choroby ženské.

Shledá-li při prohlídkách vdov u okresní úřadovny vyšetřující lékař-důvěrník, že vdova trpí t. zv. ženskou chorobou, budiž touto okresní úřadovnou opatřeno, aby byla vdova ta prohlédnuta odborným znalcem lékařem pro ženské choroby. Přeje-li si vdova výslovně, aby byla prohlédnuta lékařkou, budiž vyšetřena touto.

Odborník ten (lékařka) vyšetřiv vdovu podá nález a posudek, na jeho základě určí pak lékař-důvěrník stupeň snížené výdělečné schopnosti vdovy (§3—II. nařízení vlády republiky Československé ze dne 8. června 1922, č. 181 Sb. z. a n.).

Při zkoumání prohlídky té zemským úřadem omezí se úřední lékař na přezkoušení stupně snížené výdělečné schopnosti, bera za základ vyžádaný nález a posudek odborným lékařem neb lékařkou podaný.

Při jiné chorobě — pokud by zde nebylo podmínky v § 3 cit. nařízení vyznačené — podává nález a posudek lékař-důvěrník a přezkoumá nález a posudek ten lékař zemského úřadu.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 29. února 1924, č. 8400-V./1a-24 o obnově řízení prohlídkového a přiznávacího.

I. V a d y f a k t i c k é.

§ 1. — Předpoklad obnovy řízení jest, že dotyčný správní akt (nález Zemské odvolací komise, vydaný dle § 7—III. nařízení ze dne 8. června 1922, č. 181 Sb. z. a n., výměr Zemského úřadu dle § 33 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., rozhodnutí ministerstva sociální péče o stížnosti dle § 35 cit. zák.) nabyl právní moci.

§ 2. — Obnova řízení prohlídkového nebo přiznávacího jest možna pouze tehdy, když se vyskytly skutečnosti nebo průvody, které zde byly

v době původního řízení, které však v době té nebyly známy a měl-li tento nedostatek za následek:

1. buď újmu neb ohrožení práva strany,

2. neb ohrožení veřejného zájmu.

§ 3. — O tom, je-li osnova přípustná, rozhoduje po konaném šetření úřad, který původní rozhodnutí v poslední instanci vydal, a to buď k návrhu strany (§ 2, č. 1),

nebo z moci úřední, jde-li o případ v § 2, č. 2. uvedený.

Rozhoduje tedy o přípustnosti obnovy:

1. Zemská odvolací komise, jde-li o výměr, vydaný na základě komise té a týkají-li se okolnosti, uváděné k odůvodnění žádosti o obnovu, pouze nálezu Zemské odvolací komise.

2. Zemský úřad v případě, že jde o pravoplatný jeho výměr.

3. Ministerstvo sociální péče, jde-li o výměr Zemského úřadu, vydaný na základě rozhodnutí ministerstva sociální péče o stížnosti do výměru podané, neb o rozhodnutí ministerstva sociální péče.

Obnova řízení prohlídkového v prvé instanci (u okresní úřadovny a Zemského úřadu) není přípustna.

§ 4. — Návrh strany, jež má přímý právní nárok na obnovu řízení, neb zahájení obnovy z moci úřední, není podmíněn žádnou lhůtou.

§ 5. — Odkládacího účinku má obnova řízení, zahájená z povinnosti úřední, žádost strany za obnovu však nikoliv.

§ 6. — Povolil-li povolaný úřad (§ 3) obnovu, zruší původní výměr (nález), o čemž vydá straně písemné rozhodnutí a nařídí, aby úřad v první instanci zahájil nové řízení.

Vydala-li rozhodnutí o obnově Zemská odvolací komise (§ 3), nařídí nové řízení u Zemské odvolací komise. Rozhodne-li povolaný úřad (§ 3), že se obnova řízení nepovoluje, může si strana do 14 dnů od doručení rozhodnutí toho stěžovati ministerstvu sociální péče.

Rozhodovalo-li toto samo o obnově, nemá strana proti rozhodnutí tomu opravného prostředku.

§ 8. — Rozhodnutí vydané o obnově má platnost do minulosti.

§ 9. — Po pravoplatném rozhodnutí o nároku strany vydaném nemůže táž v téže věci návrh na obnovu opětovati.

II. Vady právní: Porušení právních předpisů nebo podstatné vady řízení.

§ 10. — Nedostatky tyto hojí se právní mocí.

Je-li nedostatky těmi ohrožen veřejný zájem, neb jde-li o rozhodnutí, zákon a předpisy, mající zákonnou moc, porušující, může ministerstvo sociální péče, vykonávajíc právo dozorčí, takové rozhodnutí zrušiti, bez zřetele na to, jakým způsobem se o nedostatku tom dovědělo.

Podá-li v tomto směru strana — jež v případě tomto právního nároku na vyřízení nemá — návrh, je tento prostým oznámením, o němž rozhoduje ministerstvo podle volného uvážení.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 1. března 1924, č. 7772-V/1a/24 o výplatě poloviny důchodu synova dle § 11 pož. zák. rodičům.

Vzhledem k opakujícím se žádostem rodičů invalidů, kteří nacházejí se v léčení neb ošetřování na účet státu ve smyslu § 11 zákona o požitcích válečných poškozenců, o přiznání poloviny důchodu podle uvedeného paragrafu, zmocňuje ministerstvo sociální péče zemské úřady (referát), aby

rodičům invalidy umístěného v léčebném ústavě na účet státu vyplácena byla po dobu pobytu invalidy v léčebném ústavě periodická podpora, nepřevyšující výměru požitků přiznávaných předkům po padlých, zemřelých neb nezvěstných vojínech.

Podpora ta budiž povolována však jen těm předkům, kteří by měli nárok na důchod podle § 25 zákona o požitcích válečných poškozenců, kdyby invalida ten nebyl na živu.

Podpory takto poskytnuté buďtež účtovány na položku 10. § 2, tit. 4. kap. XXI., resp. kap. XXI A.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 7. března 1924, č. 7.607/V 1a-1924 o péči o legionáře-invalidy s méně než 20% nezpůsobilosti k přiměřenému občanskému povolání.

Při poradě, konané dne 22. ledna 1924 ve vojenské pensijní likvidatuře v Karlíně bylo konstatováno, že podle § 81 zákona ze dne 17. února 1922, čís. 76 Sb. z. a n., a vládního nařízení ze dne 6. října 1923, čís. 186 Sb. z. a n., přísluší legionářům, jejichž výdělečná způsobilost snížena byla v důsledku konání služby vojenské v zahraničním vojsku československém nejméně o 20%, nárok na zaopatřovací požitky jako gážistům bez hodnostní třídy, takže přecházejí do péče ministerstva národní obrany.

V důsledku toho jest v případech, kde ministerstvo národní obrany péči o bývalého legionáře nepřevzalo, podrobiti tohoto revisní prohlídce, aby bylo zjištěno, zda snad poškození utrpěné mimo službu v legiích (před vstupem do legií nebo po 31. prosinci 1919) nezakládá u nich nárok na důchod podle zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n. Toliko tenkráte, kde opíral poškozenec svůj nárok na důchod výhradně jen o poškození utrpěné ve službě v zahraničním vojsku československém, a nebyl-li ministerstvem národní obrany převzat, odpadá i nárok na důchod od ministerstva sociální péče.

V ostatním směru (hlavně v péči léčebné) je u nepřevzatých legionářů založen nárok proti Zemskému úřadu. Kdyby však se stav legionářův později zhoršil, při čemž se upozorňuje na § 23 zákona ze dne 17. února 1922, čís. 76 Sb. z. a n., může býti žádána nová prohlídka u ministerstva národní obrany, a, je-li uznáno snížení alespoň 20%, převzetí do péče toho ministerstva.

Tím pozměňuje se zdejší výnos ze dne 15. května 1922, čís. jedn. 14.168/V 1a-1922.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 15. března 1924 č. 9763/V/B.-1924 o úhradě léčebného nemocnici za pojištěného invalidu.

Ministerstvo sociální péče souhlasí s názorem, projeveným v přípise z 5. března 1924, č. j. 31041/III-24 zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze, a svoluje k tomu, aby nemocnici bylo ošetřovné za dobu léčení válečného poškozence s výjimkou 28 dnů, jež jdou na vrub nemocenské pokladny, hraženo.

Invalidovi ovšem v tomto případě nepřizná se denní příspěvek Kč 2.— po dobu léčení v nemocnici a rodině vyplácí se pouze poloviční důchod, na který by invalida měl jinak nárok, ježto má nárok na podporu v nemoci od nemocenské pokladny.

Československo-německá úmluva o převodu zaopatřování válečných poškozenců na Hlučínsku, podepsaná v Ratiboři dne 12. dubna 1922, č. 43 Sb. z. a n.

Jménem republiky Československé.

Jménem republiky Československé a říše Německé byla sjednána tato úmluva:

Československo-německá úmluva o převodu zaopatřování válečných poškozenců na Hlučínsku.

Vláda Československé republiky a vláda říše Německé, přejíce si vhodné úpravy poměrů válečných poškozenců na Hlučínsku, rozhodly se, že uzavrou o tom umluvu a jmenovaly k tomu cíli svými zmocněnci:

československá vláda pana Josefa Šrámka, presidenta zemské správy politické v Opavě,

vláda říše Německé pana zemského radu, tajného vládního radu Augusta Wellenkampa v Ratiboři.

Zmocněnci, vyměnivše své plné moci, jež shledány ve správné a náležité formě, dohodli se o těchto ustanoveních:

§ 1. — K zaopatření oprávněnými ve smyslu této dohody jsou všechny osoby, jakož i jejich příslušníci a pozůstalí, jejichž nárok na zaopatření zakládá se na poškození utrpěném ve službě vojenské po 31. červenci 1914 a které v době počátku účinnosti mírové smlouvy Versailleské (10. ledna 1920) měly trvalé bydliště na Hlučínsku (čl. 83. a 84. mírové smlouvy).

K zaopatření oprávněnými jsou pozůstalí nabyvší státního občanství československého podle čl. 83. a 84. mírové smlouvy Versailleské i tehdy, jestliže osoba, od které se nárok jejich odvozuje, neměla československé státní příslušnosti.

§ 2. — Povinnost zaopatřiti osoby jmenované v § 1 přešla na Československou republiku počátkem měsíce následujícího po vstoupení mírové smlouvy v platnost, tedy od 1. února 1920. Zaopatřování se provádí podle zákonů Československé republiky.

Užijí-li osoby k zaopatření oprávněné práva opce patřícího jim podle čl. 85 mírové smlouvy, přechází závazek k jich zaopatření dnem opčního prohlášení s Československé republiky na Německou říši.

§ 3. — Československá vláda dá, pokud se to ještě nestalo, co nejdříve vyhotoviti seznam osob oprávněných k zaopatření, jichž zaopatření přešlo na ni podle § 2, s udáním jména a čísla kmenové listiny jednotlivých osob a doručí jej příslušnému úřadu pro úpravu pensí prostřednictvím zaopatřovacího úřadu v Ratiboři.

Německá vláda vydá na to, pokud se to ještě nestalo, československé vládě všechny u ní se nacházející spisy o těchto osobách.

Návrhy na zaopatření německými zaopatřovacími úřady ještě nevyřízené, které došly před 1. únorem 1920, budou s německé strany ukončeny a po uzavření zaslány okresní úřadovně pro péči o válečné poškozence v Hlučíně. Zjištění provedená s německé strany nejsou konečným nálezem. Rozhodnutí zůstává ponecháno československému úřadu. Návrhy na zaopatření podané po 1. únoru 1920 budou nevyřízeny předány okresní úřadovně pro péči o válečné poškozence v Hlučíně. Totéž stane se také s takovými návrhy zpracovanými u německých úřadů, při jichž vyřizování nastanou potíže (nutnost osobního dostavení se k německému úřadu, prohlídka v německé nemocnici a pod.).

§ 4. — Československá vláda prohlašuje ochotu na požádání německých úřadů vyplatiti podle německých zákonných ustanovení požitky osobám k zaopatření oprávněným za dobu před 1. únorem 1920 přiznané, avšak ještě nevyplacené. Výplata bude provedena v těchto případech na účet Německé říše. Německá vláda se zavazuje, že nahradí československé vládě částky takto vydané.

Československá vláda se zavazuje, že nahradí Německé říši všechny požitky, jakož i případné zálohy, požitky dovolenců a pod., jež německou vládou byly zaplaceny v době od 1. února 1920 včetně takovým osobám, majícím nárok na zaopatření, jichž zaopatřování tímto okamžikem přešlo na Československou republiku, v tom rozsahu, jak tyto požitky byly německým říšským příslušníkům poskytovány. Náhrada takových požitků na dobu od 1. května 1920 provede se však pouze ve výši zaopatření poskytovaného v takových případech československými pensijními zákony, v plné výši pouze tenkráte, jestliže německá vláda je vyplatila v předpokladu, že se jedná o německé říšské příslušníky.

Ryze správní náklady se nehradí.

Příslušné německé úřady oznámí, pokud se to ještě nestalo, československé vládě (okresní úřadovně pro péči o válečné poškozence v Hlučíně) s největším možným urychlením částky placené předem, zálohy a pod., jež byly jimi vyplaceny osobám k zaopatření oprávněným, jichž zaopatření přešlo na Československou republiku.

§ 5. — Všechny případy, ve kterých osobám oprávněným k zaopatření bylo vyplaceno kapitálové odbytné místo příplatků válečných, za zmrzačení, za službu v tropech a požitků pozůstalých, jakož i místo průkazu o civilním zaopatření a místo běžného odškodného za občanské zaopatření, budou oznámeny s urychlením německou vládou vládě československé (okresní úřadovně pro péči o válečné poškozence v Hlučíně) s udáním výše částky a přesných podkladů pro súčtování.

Československá vláda se zavazuje, že Německé říši nahradí tato kapitálová odbytná. Má však právo odečísti si od těch kterých částek měsíční částky vzaté za podklad k těmto kapitálovým odbytným od doby vyplacení až do 1. února 1920 výlučně. Za peněžitá odbytná, která byla vyplacena na místo průkazu o občanském zaopatření a na místo běžného odškodného za občanské zaopatření, odečte se za stejnou dobu měsíčně 20 Mk.

Německá vláda se zavazuje, že odstoupí vždy, jakmile kapitálové částky budou nahrazeny, jistoty, jež za tato kapitálová odbytná byly vloženy do knih nebo jiným způsobem dány, československé vládě nebo úřadu jí označenému.

§ 6. — Nacházejí-li se osoby, jež podle čl. 83. a 84. mírové smlouvy staly se československými státními příslušníky, v německých zaopatřovacích lazaretech, zaopatřovacích léčebných ústavech, ústavech pro choromyslné nebo ústavech pro orthopedické zaopatření a podobně, budiž řízení způsobem okolnostem přiměřeným a se vším možným urychlením skončeno. Náklady řízení má nahraditi československá vláda Německé říši za dobu od 1. února 1920.

Německé úřady oznámí urychleně všechny takové případy československé vládě (okresní úřadovně pro péči o válečné poškozence v Hlučíně) s přesným udáním jména, místa pobytu, doby přijetí do ústavu, účelu ošetřování, pravděpodobného trvání a nákladů.

Na nové žádosti o přijetí do svrchu jmenovaných ústavů nesmí se se

strany německých úřadů bráti zřetel, nýbrž mají býti odevzdány okresní úřadovně pro péči o válečné poškozence v Hlučíně.

Nacházejí-li se němečtí říšští příslušníci v československých ústavech stejného druhu na Hlučínsku, budiž řízení skončeno stejným způsobem na útraty německé vlády.

§ 7. — Pokud v této úmluvě bylo pamatováno na náhradu výdajů, jež před uzavřením této dohody byly učiněny jedním ze smluvních států, má se hned po uzavření této úmluvy s největším urychlením provésti zúčtování. Vyúčtování provede se v kursu 100 Mk = 100 Kč. Vykáže-li zúčtování nějaké zbytkové pohledávání, budiž toto ihned zaplaceno v měně toho státu, kterému má býti placeno.

Pokud v této úmluvě bylo pamatováno na nahrazování budoucích výdajů, má se prováděti zúčtování těchto výdajů měsíčně. Zúčtování provádí se v kursu, který je stanoven pro německou marku a československou korunu úředně 15. dne měsíce súčtování na Curyšské burse. Vykáže-li súčtování zbytkové pohledávání pro jeden z obou smluvních států, budiž tato zbytková pohledávka zaplacena třetí den všední druhého měsíce následujícího po měsíci súčtování v měně toho státu, kterému se má platiti.

§ 8. — Oba texty této úmluvy jsou autentické.

§ 9. — Tato úmluva sepsaná v československém a německém prvopisu bude ratifikována a ratifikační listiny budou co nejdříve v Praze vyměněny. Úmluva vstoupí v platnost dnem výměny ratifikačních listin.

Tomu na doklad podepsali tuto smlouvu shora jmenovaní zmocněnci obou stran.

Závěrečný protokol.

Zmocněnci obou států prohlásili při podpisu smlouvy toto:

K § 1, odst. 1. — Zmocněnci obou stran jsou zajedno v tom, že zaopatření oněch osob, majících nárok na zaopatření, které nespadají pod § 1 této dohody, bylo již Československou republikou převzato a je jí dále prováděno.

K těmto osobám, mající nárok na zaopatření, patří zvláště

a) gážisté, kteří nejsou válečnými poškozenci, a poddůstojníci z povolání,

b) osoby, mající nárok na zaopatření, jichž nárok povstal před 31. červencem 1914,

jakož i jich příslušníci a pozůstalí po nich.

K § 1, odst. 2. — Výjimečné ustanovení odst. 2. § 1 týká se, jak vyplývá ze spojení tohoto odstavce s odstavcem 1. § 1 a s odstavcem 1., věta 2., § 2, pouze těch pozůstalých, kteří se stali státními občany československými způsobem vylíčeným v odst. 1. § 1 úmluvy a kteří mají dle československých zákonů nárok na zaopatření, jimž však vadí v jejich nároku jediné ta okolnost, že osoba, od níž odvozují svůj nárok, byla státním občanem německým a státní občanství československé podle mírové smlouvy Versailleské nezískala jen proto, že v době vstupu mírové smlouvy Versailleské v platnost nebyla na živu

K § 2. — Vyskytnou-li se z použití československých zákonů ve srovnání se zákony německými mimo příkrosti odstraněné v § 1, odst. 2., nějaké další příkrosti, bude hleděti československá vláda, aby je dle možnosti odstranila.

Zástupce československé vlády zdůrazňuje, že v době od 1. února 1920 do 1. května 1920 bylo zaopatření válečných poškozenců v odstou-

peném území hlučínském prováděno výlučně podle německých zaopatřovacích zákonů a ustanovení, ovšem pouze na základě nařízení vlády republiky Československé ze dne 4. května 1920, č. 321 Sb. z. a n., kterým se upravuje správa veřejná mimo soudní správu a rozšiřuje působnost československých zákonů a nařízení v obvodu oné správy na Hlučínsku. Dne 1. května 1920 vstoupil pak také na Hlučínsku v platnost československý zákon ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., o požitcích válečných poškozenců.

Tento závěrečný protokol jest podstatnou součástí úmluvy.

Prozkoumavše tuto úmluvu a vědouce, že Národní shromáždění republiky Československé s ní souhlasí, schvalujeme ji.

Tomu na svědomí jsme tento list podepsali a k němu pečeť republiky Československé přitisknouti dali.

Na hradě Pražském, dne 5. července 1923.

President republiky Československé:

T. G. Masaryk v. r.

Ministr zahraničních věcí:

Dr. Edvard Beneš v. r.

Vyhlašuje se s tím, že ratifikační listiny vyměněny byly v Praze dne 19. ledna 1924, kterýmžto dnem dle § 9 úmluva tato nabývá mezinárodní působnosti.

(Vyhlášena v částce 24. Sb. z. a n. dne 28. února 1924.)

Péče o vystěhovalce.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 26. listopadu 1923, č. 48.203/H-1923, o československém vystěhovaleckém kontingentu do Spojených států severoamerických (pro fiskální rok 1923/24 vyčerpaném).

Dle sdělení konsula Spojených států severoamerických v Praze byla vystěhovalecká kvota, vyhrazená k vystěhování se do Spojených států severoamerických, osobám n a r o z e n ý m na území, náležejícím Československé republice, pro fiskální rok 1923/24, dnem 6. listopadu 1923 vyčerpána. Důsledkem toho a vzhledem na ustanovení immigračního zákona Spojených států severoamerických, nebude až do otevření nového fiskálního roku 1924/25, t. j. do 1. července 1924 nebo do doby, která snad bude určena státním departmentem ve Washingtoně, dovolen přístup na území Spojených států severoamerických a nebude také americký konsul v Praze již udíleti visa vystěhovalcům do československé kvoty počítaným.

Udílena budou pro běžící fiskální rok 1923/24 americkým konsulem visa jen ještě osobám, na které se omezení amerického immigračního tříprocentního zákona nevztahuje, totiž:

1. studentům, kteří chtějí ve Spojených státech severoamerických navštěvovati vyšší učeliště (universitu, college, techniku atd.) a předloží doklady o tom, že absolvovali už doma odpovídající tomu nižší učeliště (gymnasium, reálku atd.) a že si již předem zajistili přijetí na tom kterém ústavu ve Spojených státech severoamerických;

2. osobám, majícím ve Spojených státech severoamerických své řádné bydliště a vracejícím se do S. S. A. z dočasné, 6 měsíců nepřesahující zahraniční návštěvy; vůči ženám, majícím své muže ve Spojených státech